

Sogne- og indvandrerpræst anno 2008 på Amagerbro

"Sogne- og indvandrerpræst – hvad for noget?" "Er du præst for muslimer?"

Nej, jeg er ikke imam, men en almindelig sognepræst, der har en særlig forpligtelse til at betjene indvandrere og flygtninge på Amager samt ikke-døbte danskere. Jeg er 40 % sognepræst ved Nathanaels kirke og 60% indvandrerpræst ved Mødested Amager.

Nathanaels kirke på Holmbladsgade 19, blev indviet i 1899. København var vokset stærkt i 1800-tallets sidste del. Det var især industrialiseringen, der medførte indvandring fra land til by. Dengang var det et fattigt arbejderkvarter og der var modstand mod kirkebyggeriet. Men bygget blev kirken og kirken har været en ramme for sognebefolkningens glæder og sorger siden da.

Da kirken blev bygget, skete der også en udvandring, hvor danskere emigrerede fra fattige kår til en forhåbentlig ny og bedre fremtid i Amerika. Nede i havnen lå den store Amerika-damper og bragte masser til det nye land.

I dag er Danmark et mål for indvandrere. Det har sat sine spor, - også her i sognet. I gennem flere år har sognet været både multikulturelt og multireligiøst. Det ses bl.a. tydeligt i gadebilledet, hvor de forskellige forretningsindehavere skilter med deres religiøse tilhørsforhold, hvad enten det er muslimsk, buddhistisk eller hinduistisk. Et kvarterløft i slutningen af 1990'erne har ligeledes betydet nedrivning af gamle nedslidte huse og opførelse af nye moderne New Yorker lejligheder, der har tiltrukket mange yngre velhavende mennesker.

Godt og vel 65% af sognets indbyggere er medlemmer af folkekirken og 57% af medlemmerne er mellem 20 og 39 år. Sognet er fyldt med kontraster, økonomisk, socialt og kulturelt. Det er mangfoldigt og farverigt. At gå på hjemmebesøg her i sognet er en oplevelse.

Hvordan kan vi være folkekirke her?

Som evangelisk luthersk præst her i sognet bliver man opsøgt ikke blot af folkekirkemedlemmer men også af ikke-medlemmer. Og det er interessant som præst at møde mennesker fra andre kulturer, hvor der har været tradition for flere forskellige religioner, der har levet side om side.

Som forleden dag, da nogle unge nepalesere kom til mig og spurgte, om ikke jeg kunne forestå en vielse af dem i kirken. Nej, de var ikke kristne, de var hinduer, men kendte udmærket Jesus Kristus. De kunne ikke se, at det kunne være et problem, at jeg viede dem.

Det kan også ske, at muslimske enlige mødre opsøger os for at få hjælp til at skrive til myndighederne om forskellige ting. For præsten er i deres øjne en åndelig autoritet, der står respekt om og som de har tillid til. Vores lokale menighedspleje er der hårdt brug for, da mennesker ofte kommer i klemme i vort danske system. Sognebørn, som ikke helt forstår dansk og derfor ikke har forstået betydningen af de breve, som f.eks. el-selskabet har sendt til dem om årsafslæning af el-måleren, - og som efterfølgende er kommet i stor gæld.

Kirken er et helligt sted, og det er det også for flere af vore muslimske sognebørn. Vores blomsterhandler, der er muslim – ville gerne vide, hvornår kirken var åben, så hun kunne komme ind og tænde et lys i kirken for sin familie.

De nye udfordringer

Tilstedeværelsen af andre religioner og trossamfund stiller nye udfordringer, men er også en berigelse for folkekirken. En optælling for nogle år siden viste, at omkring en tredjedel af alle københavnske kirkegængere på en almindelig søndag går til gudstjeneste på et andet sprog end dansk i en indvandrermenighed (migrantkirke). De fleste migrantkirker er grundlagt og ledet af en indvandrer eller flygtning. I dag holder mindst 60 migrantmenigheder regelmæssigt gudstjeneste i Københavns Stift.

På landsplan er det mellem 8 og 9 % af den danske befolkning (477.700 personer (2007)), der har rødder i et andet land. Det skønnes, at omkring en tredjedel kommer fra en kristen baggrund.

De er ofte forfulgt i de lande, de er flygtet fra eller udvandret fra. De kommer både fra meget gamle kristne kirkesamfund (Mellemøsten og Nordafrika) eller det kan være yngre kristne kirker fra Afrika og Asien. Fremover vil andelen med stor sandsynlighed stige i takt med, at Danmark modtager flere kristne arbejdsimmigranter og flygtninge. Folkekirken står med andre ord over for en ny globaliseret virkelighed, hvor udfordringen til at nytænke kirkeliv og kristenpraksis bliver stadig mere aktuell.

Mødested Amager

Det er klart, at der er brug for at nytænke kirkens arbejde ind i den folkelige virkelighed. Derfor blev Mødested Amager etableret i 2003 som et samarbejde mellem en række menighedsråd på Amager. I skrivende stund er ni sogne på Amager med i samarbejdet. Bag arbejdet står en bestyrelse med en repræsentant fra hver af de deltagende menighedsråd og formand for bestyrelsen er provst Palle Thordal fra Kastrup.

I det daglige arbejde er vi to sogne- og indvandrerpræster (den anden indvandrerpræst er tilknyttet Solvang kirke) samt en tværkulturel medarbejder i samarbejde med en række frivillige.

Mødested Amager har kontor og mødested i det lokale medborgerhus "Kvarterhuset" på Amagerbro. Kvarterhuset rummer bl.a. det lokale bibliotek, café, ungdomsskole, forskellige kommunale instanser, der arbejder med integration, miljø og kultur.

Således har Mødested Amager til huse midt på en indendørs "markedsplads" med mulighed for samarbejde med forskellige instanser.

Fokus i arbejdet

I de første år var det primære sigte for Mødested Amager at skabe en række "mødesteder" for religionsdialog og kulturelle aftener med eksotisk mad og musik, udflugter til kirker og moskeer m.m. Det var arrangementer, hvori mange mennesker deltog, - men det bidrog ikke i særlig grad til det, vi egentlig ønskede. Vi ønskede jo, at folkekirken skulle blive et åndeligt hjemsted – også for vore nye danske medborgere.

Efter en konsulent-proces blev vi bevidste om, hvor vort fokus skulle være. Vort fokus i arbejdet er dannelsen af en folkekirkelig indvandrermenighed. Det betyder naturligvis ikke, at der ikke også er plads til både religionsdialog og kulturelle arrangementer, men centrum for arbejdet skal være dannelsen af den folkekirkelige indvandrermenighed.

Me(d)tro-gruppen

Det første spadestik til denne type menighed var en lille bibelstudiekreds, der blev påbegyndt for et par år siden. Vi valgte at kalde den for Me(d)tro-gruppen. Opkaldt efter metroen – vores nyeste trafikmiddel her i byen – og som et symbol på vores rejse gennem livet. I denne gruppe mødes vi til spisning og bibelstudium. Vi mødes dels i Mødested Amager og rundt om i hjemmene. Det er et økumenisk fællesskab, da vi kommer fra forskellige kristne og andre religiøse baggrunde. En kommer fra en muslimsk baggrund; men er konverteret til kristendommen, en anden kommer fra en buddhistisk baggrund og flere kommer fra forskellige kristne samfund.

En af os fra Mødested Amager giver et oplæg ud fra en bibelsk tekst og så former aftenen sig som en ligeværdig samtale mellem deltagerne, hvor livs- og troserfaringer udtrykkes. Tillid og fællesskab vokser frem af dette møde. Aftenen slutter altid med bøn. Der er en stor ligefremhed og åbenhed omkring bøn og det er bevægende at opleve.

International gudstjeneste

Den lille me(d)tro-gruppe har siden hen ført til kristendomsundervisning i form af et Alfa-kursus og nu en månedlig international gudstjeneste i Nathanaels kirke. Gudstjenesten foregår på dansk og engelsk. Musikken er overvejende rytmisk, sangene og salmerne er internationale. Også her er menigheden inddraget i gudstjenesten med læsninger, bønner og refleksioner over dagens tekst.

Vejen videre frem

Det hedder i Apostlenes Gerninger, at de første kristne var dem, der fulgte Vejen. Jesus Kristus er Vejen, - ikke vejboommen. Der er sket meget i vort samfund, siden jeg var barn på landet i en monokulturel virkelighed. Nu lever jeg her i storbyen i en global multikulturel virkelighed og må forholde mig til, hvorledes kirken kan være en folkekirke med plads til mennesker, der kommer fra en helt anden baggrund end den sædvanlige.

Mit sogn er domineret af mennesker, yngre end jeg (48 år gammel). Mange er uden traditioner og kristen livstydning. Midt i denne pluralisme er vi folkekirke og vi må søge tilbage til rødderne til det første religionsmøde, hvor kristendommen bragte nogen afgørende nyt.

Folkekirken har brug for inspiration fra kristendommen ude i verden – den kristendom, vore indvandrere og flygtninge bærer med sig. Mange af dem kommer med den gamle kristendom.

Og de og deres migrantmenigheder har brug for tættere kontakt med folkekirken i deres nye land, hvis de også skal kunne nå den næste generation, der er født og opvokset i Danmark og har et ben i hver kultur. For i modsætning til de ældre, der ofte er bundet af deres hjemlands traditioner og sædvaner, hvilket afspejles i migrantmenighederne's teologi, lever deres unge i en global virkelighed præget af vestlig livsstil. Her kan folkekirken bygge bro.

Hvis den danske folkekirke fremover skal være folkekirke og ikke en monokulturel kirke forbeholdt etniske danskere, er det nødvendigt, at folkekirken kommer de etniske minoriteter i møde i langt højere grad end i dag.

20.10.2008

Ellen Margrethe Gylling

Sogne- og indvandrerpræst

v./ Nathanaels kirke og Mødested Amager